

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1986

14

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

— Bet vai jūs esat no mūsu resora?

UZMANĪBU, KONKURSS NOSLĒDZIES!

NO «DADŽA» ALBUMA

MĪĻO «DADŽĪT»!

Es dzīvoju Ādažos. Vieni-
gaiss transporta veids, ar kura
palīdzību var nokļūt Rīgā, ir
autobuss. Ādažu centrā pie
veikala ir saraksts, kurā norā-
dīts gan piepilsētas, gan starp-
pilsētu autobusu atiešanas
laiks. Diemžēl starppilsētu
autobusi — tie galvenokārt
nāk no Ainažiem — bieži vien
Ādažos neiegriežas, bet lepnī
aizbrauc garām pa jauno Tal-
linas šoseju. Varbūt Tu,
«Dadžī», varētu noskaidrot
šo mazo neatbilstību. Citādi
jāgroza autobusu kustības sa-
raksts, jo tas neatbilst īstenī-
bai.

M. KLIJĀNS,
Ādažos

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«NO ACĪM NOST — UN LIETA DARĪTA!»

ar šādu virsrakstu par Stučkas rajona Patērētāju
biedrību savienības neizdarībām Pļaviņās «Dadžis»
publicēja rakstu 4. numurā.

Kā ziņo Latvijas republikas Patērētāju biedrību sa-
vienības valdes priekšsēdētājs I. Strautiņš, būvvieta
sakārtošana pabeigta š. g. maijā. Stučkas rajona PBS
valdes priekšsēdētājam R. Mamijevai aizrādīts.

«GOD. «DADŽĪT»!

tā 6. numurā rakstīja R. Davidsons no Stelpes un pa-
stāstīja, ka autoveikals, kas apgādājis iedzīvotājus
ar maizi, pēkšņi pārtraucis kursēt. LPSR Patērē-
tāju biedrību savienības Bauskas rajona patērē-
tāju biedrības valdes priekšsēdētāja vietniece
Ā. Kužuma atbildes vēstulē apsola, ka šādi gadi-
jumi neatkārtosies un autoveikals atkal divreiz
nedēļā apgādās iedzīvotājus ar maizi.

«MĪĻO «DADŽĪT»!»

6. numurā rakstīja rīdzinieks V. Glāznieks un pa-
vēstīja par Ļeņina rajona Sabiedriskās ēdināšanas
tresta kļūdaino reklāmu, kuras dēļ sabojājušas
omu un apetīti vairākas ģimenes. Rīgas pilsētas TDP
Sabiedriskās ēdināšanas tresta pārvaldes priekšnieka
vietnieks V. Petrovskis redakcijai paskaidro, ka vai-
nīgie sodīti un turpmāk tresta darbiniekiem uzdots
stingri kontrolēt dažādu pasākumu organizēšanu.

«NO «DADŽA» ALBUMA»

š. g. 7. numurā bija ievietota fotogrāfija, kurā
redzams «atpūtas stūrītis», kas iekārtots pie Latvijas
PSR Valsts profesionāli tehniskās izglītības komitejas
Mācību metodiskā kabineta durvīm.

Šādu piemīņu Kroņa ielā 13, pārvācoties
uz citu vietu, ir atstājusi Latvijas PSR
Valsts naftas produktu pārvietojamā meha-
nizētā kolonna.

Šo ainu fiksējis I. CELMS.

Drīz vien saņemām šā kabineta vadītāju atbildes
vēstuli:

«LPSR Valsts profesionāli tehniskās izglītības ko-
mitejas Republikāniskā mācību metodiskā kabineta
kollektīvs ir sašutis par neētisko un neprofe-
sionālo Jūsu žurnāla fotokorespondenta b. G. Celma
rīcību.

Republikāniskais mācību metodiskais kabinets ir
15. SPTV telpās Gorkija ielā 163 trešo stāvu un
tam nav neviena kvadrātmetra no pieguļošās teri-
torijas. Fotouzņēmumā (žurnāla 7. numurā) ievietotie
soli nekad nav kalpojuši par metodiķu atpūtas
vietu.

Neuzzinājis īstenību, b. G. Celms uzdrošinājis
apmelot visu kolektīvu republikāniskā izdevumā. (. .)

Republikāniskā mācību metodiskā kabineta parti-
jas un arodbiedrības organizācija lūdz atbildēt,
kādi pasākumi tiks pieņemti attiecībā pret b. G. Cel-
mu un kad tiks publicēts atsaukums.

RMK direktors I. Evans.

Partijas pirmorganizācijas sekretārs P. Šabalins.

Proforgs B. Kampiņa.»

Minētais «atpūtas stūrītis» tiešām ir 15. profesio-
nāli tehniskās vidusskolas teritorijā, taču pašā teri-
torijā, pa kuru ik dienas staigā arī Mācību me-
todiskā kabineta kolektīvs. Un, sniedzot metodiskus
norādījumus mācību darbā republikas profesionāli
tehniskajām skolām, metodiskā kabineta kolektīvam
derēja atcerēties, ka mācīšana nav atraujama no
audzināšanas, tāpēc nedrīkstēja palaist garām šo
patiesību apliecināt, aizrādot 15. profesionāli teh-
niskās vidusskolas vadībai, ka ir neētiski katru
dienu staigāt gar nesakoptiem soliem. Un šo
mācību kabineta neizdarību tad arī izmantoja
Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes izpild-
komitejas administratīvās inspekcijas priekšnieks
I. Celms. (Nevis G. Celms, kā rakstīts atbildes
vēstulē.)

Tagad, kad, I. Celma ierosināts, 15. profesio-
nāli tehniskās vidusskolas kolektīvs solus ir savedis
kārtībā, jādomā, ka savu reizi uz tiem pasēdēs arī
metodiskā kabineta darbinieki, jo soli tomēr atrodas
pie viņu nevis pie skolas ārdurvīm. Ja nu vienīgi
principiālu apsvērumu dēļ viņi to nedarīs.

CIENIJAMO «DADŽI»!

Gribam pastāstīt, kā mums
gāja ekskursijā uz Arhangeļ-
sku un Solovku salām — pa
maršrutu, kas sīki jo sīki ir
izstrādāts Ventspils ekskur-
siju un ceļojumu biroja.

Izbraucām 6. jūlijā plkst.
19.05 ar vilcienu uz Ļeņin-
gradu. Tur ieradāmies nākošā-
jā rītā plkst. 5.40 un visu die-
nu nositām laiku, kā nu katrs
pratām, jo biļetes uz Arhan-
geļsku bija iegādātas uz 21.40.
Kad pēc pusotras stundas ieli-
dojām Arhangeļskā, izrādījās,
ka kuģis uz Solovku salām jau
aizgājis. Saskaņā ar sarakstu,
protams. Un nākošais, arī sa-
skaņā ar sarakstu, iet tikai pēc
divām dienām. Līdz ar to mūsu
tik rūpīgi sastādītā program-
ma bija izjukusi.

Arhangeļskas ekskursiju un
ceļojumu biroja darbinieki
mums, protams, palīdzēja un
par to viņiem sirsnīgs paldies.
Tomēr vēl līdz šai dienai ne-
saprotam, kāpēc mūs tā izner-
roja Ventspils biroja ļau-
dis? Ja Tev, «Dadžī», iz-
dodas uzzināt, pēc kādiem da-
tiem vadoties viņi izstrādā ce-
ļojumu maršrutus, paziņo to,
lūzdu, arī mums!

H. FRIDENBERGS,
Tukumā

GUNTIS BRAKSS

PATIESAS GUDRĪBAS

Istabas stūrī stāv aparāts man;
Ieslēdzu to jau no rīta, lai skan.
Nu, kamēr ikdienas darāmo daru,
Patiesas gudrības klausīties varu:

Ēterā —
raidījums «Jums, lauku ļaudis»:
— Labību kuļot, tiek iegūti graudi;
Vasarā žāvē un šķūnos krauj sienu;
Liellopu fermā no govīm slauc pienu.

Ēterā —
raidījums «Ģimenes prieki»:
— Kārtīgā ģimenē skandāli lieki;
Mamma un tētis ja šķiras, nav labi;
Labāk, ja bērņus tie audzina abi.

Ēterā —
raidījums «Ārsts — mūsu viesis»:
— Veselīgs dzīvesveids stiprina miesu;
Labi ir skriet, saulei lecot un rietot;
Slikti ir smēķēt un grādīgos lietot.

Ēterā —
raidījums «Celtnieki būvē»:
— Naglīnas iesīt, bet skrūvītes skrūvē;
Sākot celt ēku, tiek pamati likti;
Jāceļ ir ātrāk un nedrīkst celt slikti.

Ēterā —
raidījums «Jums, dabas draugi»:
— Jāsaudzē derīgie zvēri un augi;
Rīcību tādu, kas nesaudzē dabu,
Šodien mēs nevaram nosaukt par labu.

Ēterā —
raidījums «Uzmanās visi»:
— Bīstami bērņiem dot lādētu bisi;
Bīstami futbolu spēlēt uz ielas;
Bīstami mutē ņemt indīgas vielas.

Ēterā —
raidījums «Ļaudis un likums»:
— Godīgam būt — tas ir slavējams tikums;
Slikti bez atļaujas ņemt svešu mantu,
Zagšanu soda ar likuma pantu.

Ēterā —
Raidījums...
Rauj lai to velns!
Vai tad kāds nezina, ka melnais ir melns?
Tomēr... šis raidījums, liekas, būs derīgs...
«Nekulsim tukšu!» — tam nosaukums cerīgs!

— PRIEKŠNIEK, JŪS JAU PENSIJĀ!
— PALŪDZA... BIJA PĀRĀK PIŅĶERĪGS DARBS...

U. MEZAVILKS

Z. DONIS

NEKO NEESMU TEICIS

Viesībās pie Plaukuma mani paaicināja malā Pajērs un, noslēpumainus skatienus apkārt mezdams, pavēstīja, ka jaunais perspektīvais un daudzsološais Kapauns, kurš, tā sakot, nobriedis izvirzīšanai...

— Tātad Kapauns, — ievērodams piesardzību, es klusu atkārtēju. Un tūlīt atmiņā atsaucu agrāk dzirdēto par kandidātu, kam jānāk vecā lāga vīra Ezergaila vietā, kad viņš nākošmēnes aizies pensijā. — Šis jaunais, perspektīvais, daudzsološais!

— Tas pats, tas pats, — Pajērs, greizi smīnēdams, atbildēja. — Nu, ko tagad teiksi!

Mēs saskatījāmies un paraustījām plecus. Tad Pajērs devās nogaršot kokteiļus, bet es piegāju pie Klēras.

— Vai tu jau zini! — pieliecies viņai pie auss, teicu. — Jaunais... hē, hē... daudzsološais Kapauns ir jau tikpat kā apstiprināts. Kaut gan — ja vien es pastāstītu... — Un, pacēlis abas rokas augšā, steigšus piebildu: — Es neko neesmu teicis!

— Ko tu saki! No malas gan neko nevarēja manīt.

— Bez šaubām, — es piekritu. — No malas uzreiz nekad nemana.

— Varu iedomāties, — Klēra palocīja galvu. — Viņam apkārt taču tikai sievietes vien, tā sauktās kolēģes. Starp citu, vai tu pazīsti Violetu!

— To, kas pašlaik virtuvē jauk kokteiļus! Diezgan pavirši.

— Viena no Kapauna kolēģēm ir viņas draudzene. Interesanti, interesanti...

Mūsu saruna patiešām būtu varējusi izvērsties ļoti interesanta, jo Klēra par jauno, daudzsološo Kapaunu, kuram paredzēja tik spožu kar-

bija ko viņai stāstīt. Klēra, mīļi pasmaidījusi, aiztecēja uz virtuvi pie Violetas, jaunā, perspektīvā Kapauna kolēģes draudzenes, lai pačukstētu viņai negaidīto ziņu. Es apsēdos zem palmas un iegrīmu ne visai priecīgā apcerē par mūsdienu jaunatni vispār un tās perspektīvāko daļu it īpaši.

Brīdi vēlāk, caur salmiņu no kokteiļa glāzes sūkdams zaļganu šķidrumu, man blakus apsēdās Pajērs.

— Jā, tā nu ir, jauniem cilvēkiem grūti turēties pretī visādiem kārdinājumiem, — es teicu. — Īpaši tādā iestādē kā pie viņiem: komandējumi, dienesta automašīnas...

— Izbraukumī, jubilejas, — Pajērs piekrlīta. — Zinu, zinu, mums ir gluži tas pats. Un kur tad vēl citi uzmanības pierādījumi.

— Jā, un tad cilvēks mazpamazām iestieg tajā visā iekšā līdz ausīm. Arī mūsu jauneklītis neizturēja.

— Kāds jauneklītis! — Pajērs kļuva uzmanīgs.

— Perspektīvais, daudzsološais Kapauns, kuru gatavoja izvirzīt priekšnieka amatam. Pats taču teici!

— Es atvainojos! — Pajērs patiesi pārsteigts iesaucās. — Tu būsi mani nepareizi sapratis. Es gribēju teikt, ka viņš gan ir dūšīgs zēns, taču šoreiz viņam šo amatu vēl nepiedāvās.

Pavēros uz virtuves pusi. Pie pašām durvīm tur Klēra kaut ko stāstīja Violetai, Kapauna kolēģes labākajai draudzenei. Viņām blakus stāvēja divas dāmas, kas ļoti uzmanīgi klausījās Violetā, laiku pa laikam uzmezdamas man priecīgi izbrīnītus skatienus.

— Ko jūs klūpat vīrsū nabaga Kapaunam! —

STIEPŠANA

Satiku Fredi. Smagi pūzdams, viņš stiepa prāvu maišell ar kartu-peļiem.

— Atnes man arī! — es saku.

— Kāda runa, atstiepsi! — Fredis noslaucka sviedrus. — Jāstiepi, kamēr ir ko stiept.

Necik tālu neesmu pagājis, nāk pretī Žanis. Nes finiera plātes gabalu un profilētas līstītes. Un te es atceros, ka sieva jau sešus gadus lūdz, lai uztaisū virtuvē plauktiņu.

— Atnes, — es Žanīm saku, — man arī vajag. Gan es tev arī ko pagādāšu.

Šis tas jau mums ir, taču ar Volda iespējām ne salīdzināt. Kaut vai šoreiz, skatos: šis stiepi pilnīgi jaunu izlietni. Bet es mājās patlaban taisu remontu. Vajag šo un to.

— Atnes, — es Voldem saku, — parādā nepalikšu.

— Nes pats! — Voldis ērcīgi atsaka.

— No kurienes, — es noplātu rokas, — tu taču zini, kur es strādāju, tur nav.

— Toties veikalā ir cik uziet!

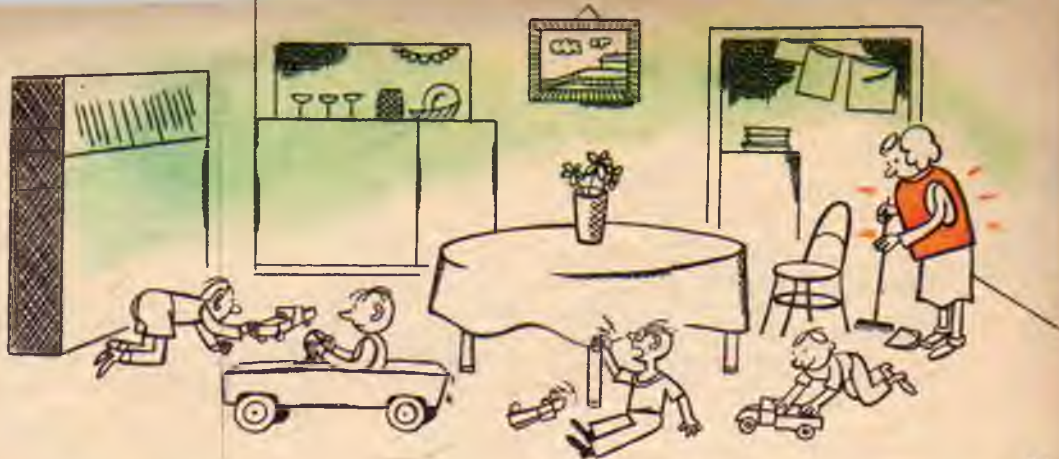
— Kā, tu tagad strādā veikalā! — es netieku gudrs.

— Nekur es nestrādāju. Trešo mēnesi kā pensijā.

Kaut kas nedzirdēts — cilvēks nekur nestrādā, bet tomēr stiepi! Bet bija taču tik kārtīgs vīrs...

ALUS
BĀRS

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

MĒRIJA MUŠA

SAKARNIEKU KLŪDA

Pamodies rožainā garstā-vokli vienā neapalās mūža jubilejas rītā, Pusmuciņš bez nožēlas apcerēja aizējošo jaunību ar visiem taja izstrādātajiem stīkiem. Taču nekādas vainas nav arī pašreizējam vecumam — tā Pusmuciņš nodomāja, — vēl jau arī tagad mēs varam šo to... Ja, ko gan tādu izdarīt, kādu joku izspēlēt, lai taisni šodien, gadu mijas reizē, gan pats, gan tuvinieki varētu teikt: pulveris vēl turas!

Ideja radās, ejot garām telegrāfam. Tur Pusmuciņš izvēlējās sevišķi krāšņu apsveikuma veidlapu un uzrakstīja telegrammu: «Veco kraķi sveic jubilejā.» Kas? Mazu britiņu padomājis, apakšā uzsnāpa: «Es pats.» Kviti par nosūtīto telegrammu saņemdam, Pusmuciņš knapi varēja noturēties nesmeļies skaļi: tad nu gan būs poģi, kad šis teksts nonāks ģimenes locekļu rokās! Sākumā neviens nesapratīs, bet gan jau sieva Lonija attaps un smiesies skaļāk par visiem.

Taču, kad Pusmuciņš pievakarē vērā sava dzīvokļa durvis, viņam pretī kopa ar jubilejas vakariņu cepša smaržu uzjundīja laulātas draudzenes iesauciens:

— Tu nemaz nevari iedomāties, kas ir noticis!...

Lonijas balsi bija ne tikai pārsteigums, bet tāda kā bijība, kad viņa stiepa vīram pretī apsveikuma telegrammu: to pašu puķoto karti, kuru Pusmuciņš rīt pusē telegrāfā bija izvēlējies. Tikai nu tās iekšpusē grieznojās divas palodzīgas mašīnraksta rindas bez garuma un pieturas zīmēm:

«VECO KAKI SVEIC JUBILEJA

ES RATS»

— Te ir klūda — nevis «kaki», bet «kraķi», — Pusmuciņš mazliet samulsis sacīja — šādā veidā viss viņa paša sacerētais teikums izskatījās svešs. — Es taču...

— Jā, es arī biju briesmīgi izbrīnījies, — Lonija viņu partrauca. — Nav jau nekāda izcilā godareize, bet atcerējās.

— Kas tad? — Pusmuciņš juta, ka notiek kāds pārpratums, bet Lonija nelaida viņu pie vārda.

— Kas?! Ej nu, vecais, netēlo antiņu... Vispār tu jau nu gan esi bledis: šitos gadus kopā esam nodzīvojuši, bet ne pušplēsta vārda neteici par savu pazišanos ar tik lieliem vīriem. Ko boli acis? Vai tad Rats nav jūsu vislielākais priekšnieks?

— Jā, ir gan, bet...

— Lonij, liec viņu mierā, — no viesistabas izmetās jubilāru sveikt atnākušais brālēns. — Tu, vecais, pareizi vien dariji, ka neplātījies ar šo pazišanos. Bet tomēr pasaki: tas tiesa, ka gāji kopā skolā ar Eiženu Simaņa dēlu Ratu?... Nu, nu... Es jau neprasu, lai tu atstāsti jūsu kopīgas dēkas, kad Lonija klausās. Par to, ka jums abiem jaunībā gadījušies vētraini piedzīvojumi, liecina tas, ka telegramma viņš tevi sauc par kaki. Tātad — runcis, bet tie, kā zināms, martā...

Ari vēlāk, lai griezušās kā griezdamās, sarunas pie dzimšanas dienas vakariņu galda atdūrās apsveikuma telegrammā — ir tomēr patikami, ka draugi, lai arī cik aizņemti un lieli priekšnieki būdami, tomēr atceras. Pusmuciņš mēģināja runāt par sakarnieku klūdām, bet neviens viņā neklausījās.

Pēc dažām dienām Pusmuciņš ielaida klūdu kārtējā sastādītajā pārskatā. Tas viņam šad tad gadījās. Tāpēc Pusmuciņš bija izbrīnījies, ka nodaļas priekšnieks nespēja zibenus kā parasti, bet, brilles uzlicis, turēja mazu solidu runu:

— Biedri Pusmuciņ, esmu spiests jums aizrādīt par paviršību. Mūsu iestādē allaž valdījusi principālitate un katrs saņem pēc nopelniem. Jā, es zinu, ka esat tudraugs biedram Ratam, bet šis apstāklis nepiespie-dis mani jūs paaugstināt, ja turpināsiet pielaut klūdas...

Te nebija istā vieta un reize sakt stāstīt par muļķīgo telegrammu. Vai arī prasīt, kādā veidā informācija nonakusi līdz nodaļas vadītājam... Tāpēc Pusmuciņš nēma roka klūmīgo pārskatu un strādāja ļoti uzmanīgi.

Vēl pēc dažām dienām koļēge pavaicāja:

Pusmuciņ, saki uz aci: būs pie mums štatu samazināšana vai ne? Kurš tad vēl zinās, ja

ne tu — ar pašu Ratu ik dienas dudīnies...

Bet apkopēja pie tās pašas reizes palūdza:

— Tu, dēls, pasaki Ratam, ka grīda jāsamontē, es tādu vairs nejaudāju slaucīt.

Lieta bija aizgājusi par tālu. Vienubrid Pusmuciņš gribēja iet sūdzēties uz Sakaru ministriju. Jā, bet ko tas dotu? Ministrija vēl sāks interesēties: kāpēc viņš pats sev sūta telegrammas, varbūt kāda skrūvīte, tā sakot... Nē, lai ir, kā ir. Glābdamies no nevajadzīgas uzmanības apliecinājumiem un muļķīgiem jautājumiem, Pusmuciņš iegrīma darbā. Pamatīgi iedziļinājies veicamajā, viņš atrada tur ne mazums interesanta. Tas mudināja uz jaunām idejām un pāvērsieniem. Vārdu sakot, ceturksnā beigās Pusmuciņš saņēma prēmiju, bet vēl pēc kāda laiciņa — paaugstinājumu darba.

Turpmākajā ceļā pa karjeras kāpnēm Pusmuciņam dažu labu reizi gadījās dzirdēt pa kādam čukstam, ka, lūk, Rats jau savus draugus virzot, bet parasti šo ķēgu aplāpeja skaļš koris, kurš cildināja paša kalnākapēja uzcītību, zināšanas un ķerīenu. Tādā darba veiksmes gaisotnē Pusmuciņam beidzot pienāca arī apaļa jubileja. Viesu sarakstu sastādīdama, Lonija minstinājās:

— Paklau, vecais, varbūt uzacīnāsim arī Ratu?... Nuja, tev taisnība, nav vajadzīgs īpaši uzsvērt šīs draudzīgās attiecības. Gan jau viņš, kā visi pieklājīgi cilvēki, tev atkal atsūtīs apsveikumu.

Negribēdams sarūgtināt sievu, Pusmuciņš devās uz pastu un lika uz savu adresi aiznest telegrammu: «Veco kaki sveic jubilejā — E. S. Rats.»

No telegrāfa piegādātajā krāšņajā veidlapā melns uz balta stāvēja: «VECI KOKI SALC JUBILEJA

ES PATS»

Tekstu labi izpētījusi, Lonija ar asarām acis teica vīram:

— Nu viens sirsnīgs cilvēks ir tas tavs draugs — paskat, cik skaistus vārdus atradis. Un cik neoficiāli: es pats, tā sakot, savs puika. Tu, vecais, mācies no viņa, tad tiks tik tālu.

Pusmuciņš to svētī anslīdīa

4. LAINERS SIRDS IZKRATĪŠANA

Nezin, ka mēs sākam runāt, ka tagad var uzgriezt tādu un tādu numuru, piezvanīt pilnīgi svešam cilvēkam un izkratīt sirdi. Protams, šis pilnīgi svešais cilvēks ir augsti kvalificēts psihologs nevis, sacīsim, terapeits vai dermatologs. Kāds no klatesošajiem sacīja, ka sirds izkratišanas numurs esot vienmēr aizņemts un, kamēr izdodosies psihologu sazināt, varot prata sajukt. Viņam iebilda Siviņš un nosauca numuru, pa kuru psihologu iespējams sazināt jebkurā brīdī. Vizbulīte tūlīt izvilka bloknotu un numuru pierakstīja. Bet Siviņš, draņķis, bija nosaucis nevis augsti kvalificētā psihologa, bet sava veca skolas drauga Mīkelnieka, vientuļa un ļoti kautrīga cilvēka, telefona numuru. Siviņam, redzat, patika mulīgi joki!

To pašu vakaru Vizbulīte uzgrieza numuru, ko Siviņš bija nosaucis.

Hallo! — atsaucās inteliģenta balss.

— Labvakar! — Vizbulīte sacīja.

Labvakar! — skanēja atbilde.

— Jums tiešām var viegli piezvanīt!

— Viegli? — Mīkelnieks bija drusku pārsteigts. — Jā, viegli... Bet, piedodiet, ar ko es runāju?

— Man savs vārds nav jāsaka! — Vizbulīte sacīja. — Ja velaties, varu nosaukt vienīgi sava telefona numuru. Un viņa to nosauca.

Mīkelnieks nezināja ko atbildēt.

— Jūs protat patikami kļūst.

Vizbulīte ierunājās. — Man, zināt, ir lielas nepatīšanas. Gan mājās, gan darbā, gan mīlestībā.

— Tiešām?

Un Vizbulīte sāka stāstīt. Mī-

kelnieks, protams, klausījās. Ko citu viņš vareja darīt?

Kad Vizbulīte sirdi bija izkratījusi, viņa pajautāja:

— Nu, ko jūs teiksiet?

Ko Mīkelnieks varēja teikt? To, ko visi tādās reizēs saka. Neuztraucieties, viss vēl nav zaudēts, rīt pasaule izskatīsies gaišāka...

Vizbulītei Mīkelnieka atbilde patika.

— Vai es drikstu jums vēlreiz piezvanīt? — viņa jautāja.

— Protams, protams, — Mīkelnieks steidzīgi atbildeja. Viņš bija ne vien kautrīgs, bet arī labsirdīgs cilvēks.

«Tā viņam ir jāatbild,» Vizbulīte nodomāja. «Viņam par to maksa!»

Kopš tā laika viņa zvanija Mīkelniekam katru vakaru. Mīkelnieks klausījās, deva padomus, un Vizbulīte jūta, ka tūlīt, tūlīt viņas dvesele atkal būs līdzsvarotā.

Bet notika citādi. Vizbulīte satika Siviņu un sirsnīgi pateicās par sirds izkratišanas telefona numuru. Siviņš pasmaidīja un teica, ka neesot vērts pateikties, jo tas bijis tikai joks un nekas vairāk.

Vizbulīte nobālēja. Tiklīdz pienāca vakars, viņa piezvanīja Mīkelniekam, pateica, ko par viņu domā, un raudadama nometa klausuli.

Nākošajā rītā Vizbulīte darba ieradas neizgulējusies un drūma. Viņa saprata, ka nepazīstamais, kam tik jauki varēja izkratīt sirdi, protams, ir nelietis, un tomēr viņa ļoti pietrūks. Jā, nav vairs neviena, kam varētu uzticēt savus noslēpumus. Nav...

Vakarā iezvanījās Vizbulītes telefons. Pazīstama balss sacīja:

— Labvakar! Ja jums nav nekas pretī, es gribētu izkratīt sirdi...

— JŌS LAIKAM DOMĀJAT ARĪ TO MUŠU IESKAITĪT SVARĀ!

G. BĒRZIŅŠ

TE NAV NEKĀ JOCĪGA

Reiz kāds Ludzas PMK strādnieks satiek paziņu dzelzceļnieku un izstāsta viņam šādu gadījumu. Vīrs ieiet ēdnīcā, kur viņš vienmēr pusdieno, un pasūta skābu kāpostu zupu, kotletes ar kartupeļiem un biezpiena pudiņu. Pālet stunda, paiet otra — ēdiena nav. Vīrs sašutis aiziet. Nākamajā dienā viss atkārtojas. Trešajā un ceturtajā tas pats. Piektajā dienā vīrs atkal ienāk ēdnīcā, pasūta pusdienas, bet šoreiz ir apņēmies — ja neapkalpos, prasīs sūdzību grāmatu. Vīru apkalpo. Un tomēr viņš nav apmierināts. Kāpēc! Dzelzceļnieks domā, domā, bet atminēt mīklu nevar.

Tad ludzānietis saka: — Nu, labi, es tev palīdzēšu! — un izstāsta otru gadījumu.

Ludzas PMK ir līgums ar Jēkabpils rajona ražošanas apvienību «Dolomīts» un Igaunijas PSR Narvas hidrostaiciju. Pirmā ik dienu sagatavo apmēram 120 tonnas dolomīta miltu, otra — 60 tonnas degakmens izdedžu. Transporta darbiniekiem šī produkcija diennaktī laikā jānogādā uz Ludzu. Paiet viena diena, paiet otra — kra-

vas nav. Tas pats atkārtojas arī nākamajās dienās. Un tad pēkšņi ir klāt vesels lērums vagonu.

Dzelzceļnieks smejas: — Nu gan tavu mīklu varu atminēt. Tam vīram piektajā dienā pusdienās atnesa piecus šķīvjus zupas, piecas porcijas kotletu, piecus biezpiena pudiņus un nabadziņš to visu vienā reizē nevarēja apēst!

— Pareizi! — ludzānietis apstiprināja. — Tāpēc pastāsti par šo jautro gadījumu savam vadītājam — Baltijas dzelzceļa Daugavpils nodaļas priekšniekam biedram Zjatkovam.

— Kāpēc! — dzelzceļnieks pārstāja smieties. — Te nav nekā jocīga!

— Vienkārši tāpēc, ka dolomīta miltus un degakmens izdedžus mums piegādā dzelzceļnieki! — arī ludzānietis kļuva nopietns.

Liekas tomēr, ka dzelzceļnieks nav izpildījis paziņas lūgumu. Dzelzceļa vagoni Ludzas stacijā joprojām pienāk neregulāri, ar lielu kavēšanos.

J. JODS

Zalktis sevi mīrināja: «Tam, kas dzimis rāpošanai, nedraud nokrišana.»

Ir tādi daiļdarbi, kuru lasīšana diabētiķiem kaitīga.

C. MELAMEDS

— GLĀZĪTES ATSTĀJOT SLIKTU IESPAIDU UZ KRĀVĒJIEM.

G. VĪNEDZIS

— KONCERTA NOSLĒGUMĀ — GAILĀ DZIESMA.

U. MEZAVILKS

MILDA GEIDANE AUTOBUSU GAIDOT

J. BRINKIS

J. BRINKIS

Dižjūdzes autobusu pieturā uz soliņa sedēja Fibigu Guste, kuru te sauca vienkārši par Gustes tante, tieva, izkaltusi sievīņa pari sešdesmit gadiem. Brižam viņa salīgi nodrebinājās. Te Gustes tante pamanīja no meža puses ātriem soļiem tuvojamies vīrieti. Viņš steidzās pusteņus, atkrita Gustes tantei blakus un tikai tad izdvesa labdienu. Gustes tante pazina visus apkārtnes ļaudis un arī viņu radus, bet šis bija pavisam svešs. Vidēja auguma, dūšīgs, sārtu apaju seju, kas spīdēja ka taukaina tikko cepta pankūka. Izvilcis no kabatas saņurcītu drāniņu, viņš seju žigli noslaucīja, tad pagriežās uz Gustes pusi un apvaicājās, cik talu viņa braukšot. Guste nebija radusi ar svešiem cilvēkiem uzsākt sarunas. Un kāpec klāstīt, ka meitas puīselim sāp kakls un jāaizved burciņa medus. Par laimi, pieturā uzradās vēl viens gaidītājs, garš bārdains puisis modīgu ādas jaku mugurā un zilu spīdīgu somu plecā. Dūšīgais bija noguldījis sev klēpī krietni apbružātu portfeli. Viņi laikam bija pazistami, jo jaunais nometās dūšīgajam pie otra sāna un tūlīt noprasīja:

— Pēter, ka tev šodien veicās?

— Gāja visadi, — dūšīgais tūlīt atsaucās, — priekšpusdienā, kad vairāk turējos gar lielā cēla malu, krietnu panākumu nebija. Bet tad saku sirot pa meža mājām, savu mūžu nedomāju, ka tajās tik turīgi ļautiņi dzīvo. Dabūju trīs mašīnas, vairākus motociklus, bet lopus pat saskaitīt nevar. Pat vienu kazu atjaunoju, bija pienācis termiņš.

Gustes tante atvilka lakatiņu no auss un pagriežās uz viņu pusi. Bija mazliet baigi, bet arī ziņkāre mocīja. Kur viņš tas mašīnas un motociklus līcis? Varbūt meža paslēpis? Kā var atjaunot kazu? Nobeigt var dažādos veidos, bet atjaunot? Kas tie par cilvēkiem? Būs meitai ko pastāstīt, varbūt par abām tiks pie kādas skaidrības? Taču daudz pārdomāt viņa nevarēja, jo bārdainais sāka lielīties:

— Ja tu zinātu, kā es cīkstējos Silmaļos ar diviem večiem! Tur dzīvo viens pensionāru paris, vēl itin lukni, kopj kolhoza tēlus. Bet sīkstī pec velna! Būtu dzirdējis, kā ņemos ar viņiem, un tomēr beigās izspiedu abiem dzīvības par četriem tukstošiem!

«Ak, debesu tēvs žēlīgais, nabaga Anna un Andrejs!» Gustes tante nočuksteja, rokas sažņaugusi. Visi kaimiņi zināja, ka šie neglabā naudu krājkasē, bet slepēj mājās. Kaut ātrāk nācis autobuss, kaut ātrāk viņa tiktu līdz kolhoza centram! Viņa visu izteiks znotam, lai tas ziņo milicijai.

— Hē, tu ar večiem cikstejies, bet es ap-

strādāju vienu jaunu, smuku mammiņu un dabūju viņas visus trīs bērniņus. Vispār man portfeli ir pieci bērni, — arī dūšīgais palēpojas.

Gustes tante neuzkritoši pārmēta krustu un atvirzījās pašā sola malīnā. Labi, ka viņai somā vienīgi medus burciņa un maciņa sīknauda ceļam! Un tūlīt starp viņu un abiem vīriešiem iesprauās viena dāma, maza, apaļa, kas izskatījās kā mučele uz kājiņām. To tak Guste bija redzējusi šodien ap pusdienas laiku pie saviem aizkrampētajiem vārtiņiem midamies. Amis, baltus zobus zibinādam un nikni riedams, skraidīja pa sētu, un Guste glūnēja caur aizkaru spraudziņu. Meita viņu bija nobrīdinājusi svešus cilvēkus mājā neielaiest. Cik nav dzirdēts, ka vienkaltas meža mājas apmekle viltīgas sievas, kas piedāvā nopirkt dažādus sīkumus, bet patiesībā ir zagles.

To, ka atnācēja nav no labajiem ļaudīm, Guste tūlīt atskārta, redzēdama, cik viņa draudzīgi sasveicinās ar abiem vīriešiem. Labi gan, ka savus vārtiņus šodien neatdarīja!

Dūšīgais tūlīt apvaicājās:

— Kādi tavi panākumi, Marut?

— Man gāja varen! Te man mājas manta vismaz par divdesmit tūkstošiem, — dāmiņa rādīja uz savu uzblīdušo somu.

Tālāk Gustes tante vairs neklausījās, viņa trūkās kājās un laidās. Kaut viņa promiedama durvis aizslēdza un Ami atstāja istabā, ko var zināt... Kas sunītis tādiem, kuri spēj veciņiem dzīvības izspiest? Kadēļ viņi visi te atskreja tik aizkusuši? Ari tā dāmiņa pūš un elš vien...

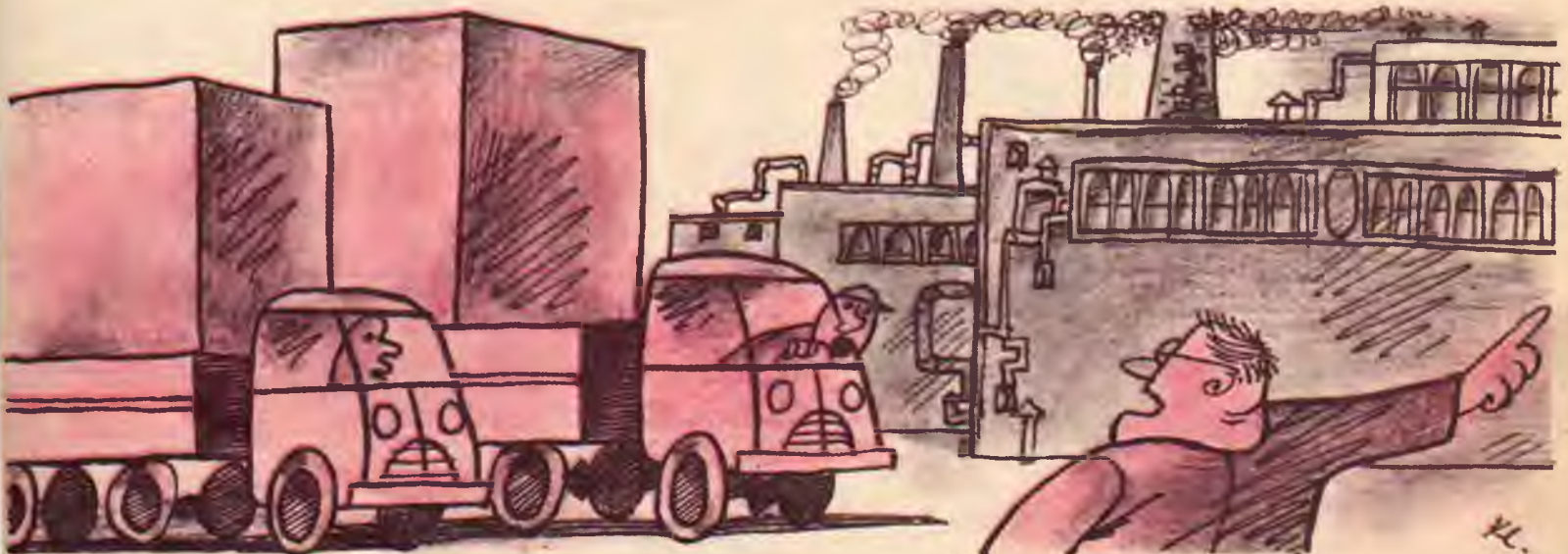
Pelēcīgo vakara krēslu pāršķēla spoža gaismas strēle, un trīs gaidītāji dzirdēja autobusa dūkoņu.

— Kur jūs, tantiņ? — iesauca tuklā dāma. — Autobuss nāk!

Gustes tante aizdrāza pa lielceļu tādā atrumā, it kā viņai būtu jānoķer no kūts pasprucis sivēns.

— Viņa laikam atmīnējās, ka naudas maks palīcis mājās, sprieda vecākais vīrietis, — palūgsim šoferi, lai mazliet uzgaida.

Autobuss nostāvēja savā galapunkta Dižjūdzes ciemā nevis desmit minūtes, kā tas saraksta paredzēts, bet divtik ilgi, taču Gustes tante vairs neparadījās. Trijotne iekartoja ērti, viņus gaidīja garš ceļš līdz pašam rajona centram. Priecādamies, ka viņu brigāde ceturkšņa plānu izpildījusi, trīs apdrošināšanas aģenti devās mājup.

— MĒS ATVEDĀM IMPORTA IEKĀRTU UN MEKLĒJAM JAUNO CEHU!
— TAD JUMS JĀBRAUC UZ PROJEKTĒŠANAS INSTITŪTU.

K. LIEDE

VIEGLĀK NORAKSTĪT

Kas vislabāk raksturo mūsu trauksmainā laikmeta lielražošanu? Mēs katrā ziņā tūlī gribēsim teikt: mehanizācija, automatizācija, robotizācija. Nenoliedzami, tas viss ir ļoti pareizi, un tomēr dziļā doma slēpjas arī kāda daudz pieredzējuša kantora darbinieka vārdos: pasaki man, ko tu ved uz izgāztuvi, un es pateikšu, ko un kā tu ražo!

Izgāztuvē mēs varam atrast ādas un tās aizstājēju atgriezumus no apavu kombināta, finierus un delu galus no mēbeļu kombināta, radiodetaļas no «Radiotehnikas», dzelžus no «Santehnikas» un tā tālāk un tā joprojām. No šejienes izriet, ka ikviens uzņēmīgs, tehniskās sadzīves jaunrades spārnots cilvēks izgāztuvē var sameklēt visu, kas nepieciešams viņa sapņu īstenošanai. Protams, tas jādara, gari nevīcinoties, jo nežēlīgais buldozers kā nepielūdzams laika rats šīs dienas taustāmās vērtības tur pārvērš visai nosacītā 20. gadsimta ražošanas kultūras slāni.

Kalniecība būvmateriālu kombinātā izgāztuvē buldozers voco māla karjeru bedrēs ierok brāķi, kas radies, būvmateriālus ražojot. Nekā ievēribas cienīga, nekā īpašas

uzmanības vērtā garāmgājējs tur neieraudzīs, vismaz parasts garāmgājējs ne. Cita lieta, ja tur garām ies individuālās mājiņas būvniecības entuziasts vai sakņu dārziņa aprūpetājs. Viņš tūlī sakurs galvu un novaidēsies: mīļi, šitie dēļu gali taču noder

žogam, bet tās minerālās vates plaksnes ir vislabākā siltumizolācija mājiņas griestos un sienās! Entuziasts mēģinās iezēlināt buldozera vadītāju ar sirdi plosošu lūgumu nerakt zemē labu mantu, bet atļaut to paņemt cilvēkam, kas zina tās vērtību.

Taču buldozerists tikai pametis ar roku uz bedres malu un darīs savu darāmo tālāk. Jo bedres malā stāv liels uzraksts:

«Minerālvates un zāgmateriālu atkritumus izgāztuvē nemt aizliegts!»

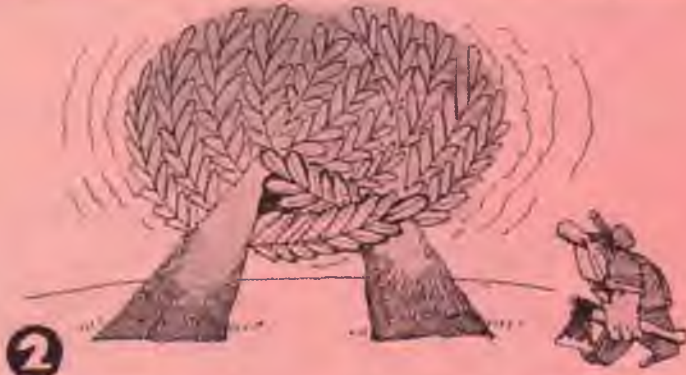
Individuālās celtniecības entuziasts, protams, negribēs iedzīvoties nepatikšanās un neņems no atkritumiem ne kriksiti. Bet viņš var arī ietiepties un izteikt vēlēšanos aprunāties ar būvmateriālu kombināta vadību, sacīsim, ar direktoru Vladimiru Starovoi-tovu. Tādas tiesības entuziastam ir un tās neviens viņam nevar liegt. Iespējams, viņš piesolis samaksāt kombināta kase paņemtās brāķa minerālvates vērtību, kas noteikti bus zemāka par tiem 14 rubliem, ko par vates kubikmetru prasa mazumtirdzniecības bāzē un kur tās, starp citu, bieži vien trūkst. To visu viņš var darīt, tomēr jāsaka, bez panakumiem. Jo, kā teicis tas pats pieredzējušais kantora darbinieks, vieglāk ir norakstīt nekā izrakstīt.

Turklāt pa šo laiku buldozers kartējo izbrāķētās minerālvates piededumu jau būs apberis ar zemi.

B. KRASTIŅŠ

E. OZOLIŅŠ

E. OSS

Uzmanību, uzmanību! Cienījamie izstādes apmeklētāji, tikai desmit minūtes pacietības un jums viss kļūs skaidrs... Tātad — no pirmā acu uzmetiena šķiet visparastākās automašīnas.

Piemēram, šis varenais «ZIL-130» pieder Rīgas rajona pārtiekotā biedrībai. Protams, protams, ar to var pārvadāt visdažādākās kravas. Bet arī ar citām mašīnām taču iespējams darīt to pašul! Pilnīgi pareizi. Tomēr tikko pieminētā mašīna ir īpaša un tās šoferis I. Valeinis sevišķi iejūtīgs un atsaucīgs cilvēks. To viņš pierādīja 10. jūnijā, kad uz vasarnīcu kooperatīvu aizgādāja dārza mājiņas iekārtošanai vecu autobusa virsbūvi. Vai kāds cits ar tādām lietām ķēpātos — noteikti ne. Tātad, ja jums, cienījamie apmeklētāji, ir nepieciešami līdzīgi pakalpojumi, vienmēr atcerieties iejūtīgo šoferi I. Valeini.

Un, lūk, nākošā mašīna, tā sacīt — jaunā volga, pieder kolhozam «Ādaži». Ak vizinot pasažierus? Jā, jā, arī tas... Tomēr pati interesantākais, ka 9. maijā I. Muzikāns apsēdās pie stūres un ko, jū-

saprāt, viņš veda? Pasažierus? Nē, nē... Šo skaisto mašīnu iespējams izmantot arī kā kravas vāģu. Tātad, ja jums rodas vajadzība ne tikai pabraukāt, bet arī šo to pārvadāt — meklējiet rokā I. Muzikānu.

Pievēršū jūsu uzmanību nākošajai mašīnai. Izskatīga, vai ne? Jā, jā, Alūksnes sadzīves pakalpojumu kombināta īpašums. Līdzīga mikroautobusam «Latvija»? Pilnīgi pareizi, marka gan ir cita: «Jeras-762». Bet lai nedzirdētā marka nemulsinātu, pateiksim tūlīt, ka šoferis E. Ozols vienmēr būs jūsu rīcībā, ja vajadzēs pārvadāt mēbeles. Izmēģinājuma brauciens notika 4. jūnijā.

Un tagad, lūdzu, sevišķu uzmanību! Šis kamazs domāts tiem, kas no darba brīvajā laikā nodarbojas ar sakņkopību. Rīgas 3. auto-kombināta šoferis I. Boqomazovs

labprāt nāk talkā un aizved melnzemi, kur nepieciešams. Tā viņš izdarīja 2. jūnijā. Bet ja nu gadījumā šis izpalīdzīgais cilvēks būtu aizņemts, griezties pie viņa kolēģa A. Voronina, kas ar savu kamazu melnzemi aizvedīs tikpat rūpīgi.

Droši vien izstādes apmeklētāju vidū atradīsies arī tādi, kas grib šo to celt un būvēt. Ja šāda vēlēšanās ir, tad mudīgi meklējiet rokā, lūk, šī jerasa-762 šoferi I. Lediņu. Kur viņš strādā? Tepat Rīgas sakaru mezglā. Uzsveru — viņa specialitāte ir tieši celtniecības materiāli.

Bet nerunāsim par darbu vien! Šeit izstādīti arī spēkrati, kas domāti aktīvas atpūtas veicināšanai. Lūdzu, palūkojieties pa labi! Jā, jā, tieši tā skaidrā «Latvija» Pilnīgi

pareizi — tā pieder Jūrmalas 36. ATU. Izmēģinājuma dēļ šī mašīna 2. jūnijā no plkst. 12.00 līdz 16.30 bija iebraukusi Rīgas rajona kolhoza «Padomju Latvija» Odiņu poldera zālajos. Lai atpūstos. Jo gan šoferis, gan līdzbraucējs Lielupē makšķerēja.

Un vēl viens būtisks labums. Lai izmantotu nupat apskatītās automašīnas, nav nepieciešams par tām maksāt. Arī par ceļazīmēm nav jārupējas.

Tikai... Hm, hm... Ļoti jāuzmanās no Rīgas rajona autoinspekcijas darbiniekiem. Viņi var šādu servisu pārprast un tad — paši saprotat... sanāk daudz dārgāk, nekā sākumā domāts.

Pagaidiet, pagaidiet! Kur jūs steigāties? Jums izstādē kaut kas nepatīk? Es esmu visu saputrojis? Ak tās visas ir aizturētās mašīnas! Un šoferiem jāmaksā soda naudas... Ak, šie autoinspekcijas darbinieki — šitādu neiejūtību!

Nu ko. Tā sacīt — tehnisku apstākļu dēļ izstādes apskati beidzam. To komentēja

LŪŽŅI KOKU PAĒNĀ

Kaut cik izdarīgs saimnieciskais darbinieks tagad ir iemanījies pierunāt, lūgt un prasīt: vajag to, dodiet šo, vediet visu ko! Lai cik tas dīvaini liktos, tomēr nāk priekšā citādi piemēri. Tā, teiksim, ražošanas apvienības «Latvijas stikls» otrā ceha ļaudis dažkārt saviem priekšniekiem saka:

— Lūdzu, ja vien iespējams, nevediet! Atbilde tādās reizēs parasti skan īsti priekšnieciski:

— Vedīsim to, ko gribēsīm!

Kas par joklu! Vienkārša lieta. Apvienības vadība otrā ceha teritoriju ir pārvērtusi par krāmu noliktavu. Šķiet, ka nebūtu grēks to nosaukt arī par lūžņu izgāztuvi. Vieta, jā-saka, patiešām nav slikta. Otrais cehs atrodas senajā Bīšumuižas parkā. Simtgadīgo koku ēnā no apkārtējo ļaužu un garāmgājēju acīm iespējams noslēpt visu, ko grib, kas arī gadiem ilgi tiek sekmīgi darīts. Lūk, piemēram, stikla lūžņu kaudzes.

— Lūžņi parādījās pirms gadiem piecpadsmit, kad es šeit vēl strādāju par maiņas meistaru, — tagadējais ceha priekšnieks b. J. Celmiņš pastāstīja. — Pamazām tos ved projām uz trešo cehu, bet tur teritorija ir maza...

Mūsu sarunā piedalījās Rīgas pilsētas administratīvās inspekcijas pārstāvis:

— Lai taču viņi griežas pie pilsētas izpildkomitejas, tad ierādīsim attiecīgu teritoriju!

Tā tam vajadzētu būt. Bet gadu gaitā saimnieciskie darbinieki ir paraduši rīkoties tā, kā viņiem kuru reizi ienāk prātā. Krūmos pamesta sašķiebusies piekabe.

— Atveda no apvienības, — ceha priekšnieks paskaidroja. — Kaut kas esot salūzis...

Trešajā cehā uzstādīja jaunu katlu, vecās cisternas atveda uz otrā ceha teritoriju, lai gul un netraumē apvienības vadītāju estētiskās jūtas. Sava kaktiņš ierādīts ventilatoriem un reduktoriem, kas nevienam nav vajadzīgi. Rūsē metāla skaidas...

— Operatīvajās sanāksmēs es prasu transportu, — ceha priekšnieks teica. — Sola kaut ko darīt, bet...

Bet pagaidām apvienības direktors b. D. Ļelkovs un galvenā inženiere b. A. Karavčuka turas no otrā ceha teritorijas tālāk. Pastaiga gar stikla lūžņu kalniem un sarūsējušiem metāla lūžņiem abiem vadītājiem diezkā neiet pie sirds.

Rakstīt gaišu epilogu stāstam par to, kā pielūžņots senais parks, pagaidām nevar. Jo ir jānāk darbiem. Skaistu vārdu par dabas aizsardzību šodien netrūkst.

A. KNIEDE

— STROSTĒS, NESTROSTĒS...

I. MELGAILIS

ERUSMANIS

— MĒS ATBRAUCĀM PĒC SAVAS IZREMONTĒTĀS MAŠĪNAS.

G. VINDĒDZIS

SPORTA STĀSTI

Sports norūda raksturu. Ja raksturs, protams, ir.

Kad treneris nespēj vairs neko dot sportistam, gadās, sportists dod trenerim.

Eh, jaunībā, kad spēka netrūka, tad tik bijām sporta līdzjutēji!

Aizvien biežāk sporta tribīnēs līdzjutēju vietā karsēji.

Visgrūtāk spēlēt, ja rezultāts zināms pirms spēles.

Spēle bija interesanta: futbolisti it kā sacentās, kurš biežāk netrāpīs pa bumbu.

Dažkārt par to, ka bumba vērtos, visvairāk pārsteigts vārtu guvējs.

ANDRIS BRIEDIS

KLEKSĪŠI

«Spriežot pēc Indrānu Edžiņa un Brīviņu Ješkas, katra trešā kapitālistu paaudze pārdod savas mājas, naudu nodzer un paši aiziet bojā.»

«Indrānu Edvartu gaida Smolenskus gubernā, bet viņš labāk atņem tēvam māju.»

«Pēc diskotēkas iel pastaigāties ar kādu meiteni, tad parasti iet uz citu pusi nekā visi pārējie, lai tas netraucētu.»

«Lai bērņus pa īstam izlutinātu, nepietiek, ka tiem visu atļauj, bet ir jādod tiem arī diezgan daudz naudas.»

«Katram rakstniekam ir jāraksta tā, lai viņu varētu saprast — tas ir, ne tikai laba rok-rakstā, bet arī skolēniem saprotamā valodā.»

«Ja pašlabuma meklēšana kļūst par dzīves galveno mērķi, tad citu neko strādāt vairs nevar, jo nav laika.»

«Indranu tēvs tad, kad bija lopi ļaunā ganos, Indrānu māti ganos nelaiž.»

«Ja ilgi gul saule, tad var tā sakarst, ka, ejot ezera ūdenī, tas gandrīz vai nočūkst.»

«Balstīdamies uz naudas krāšanas nepieciešamību, Indrānu leva visu sviestu nogulda pagrabā.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS.

KLUSĒSIM!

Ja jūsu dzīvesbiedrenei rodas pēkšņa iedoma — proti, viņa nolemj iegādāties kādā republikas veikalā vai individuālās šūšanas ateljē bebrādas vai zamšādas izstrādājumu — neuztraucieties! Ģimenes budžets no tā necietīs. Ļoti ātri noskaidrosies vienkārša patiesība — izstrādājumi no minētajām ādām mūsu republikā ir problēma, turklāt neatrisināma. Iespējams, jūsu laulātā draudzene par to netaktiski brīnīsies, ja jūs liktenīgas sakrītības dēļ esat mednieks un vai ik pārsvētdienas braucat medībās. Saprātīgs un apķērīgs vīrs uz sievas ērcīgo jautājumu, kur paliek nometīto zvēru ādas, diplomātiski atbildēs, ka īstenībā zvēru nometīti ļoti maz, jo vienīgais īstais mednieks esat tikai jūs (var minēt arī savu priekšnieku). Nekādā gadījumā nedrīkst izskaidrot patieso stāvokli, proti, ka Latvijas Patērētāju biedrību savienības noliktavās gan vārda tiešā, gan pārnēstā nozīmē gul iesālītas divu medību sezonu laikā atvesto stirnu, aļņu, mežacūku un bebru ādas. Saprotams, nedrīkst minēt faktu, ka mūsu ādu apstrādes rūpniecība, proti — firma «Kosmoss» minētās zvēru ādas

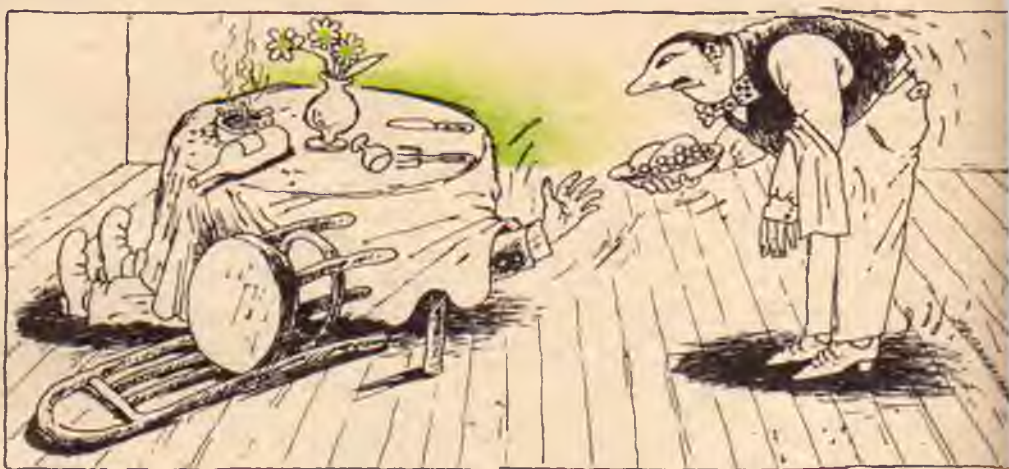
dažādu iemeslu dēļ neņem apstrādei. Nav arī jāstāsta, ka bebrādas cepure pēc pašreizējām izcenojumiem maksātu apmēram četri simt piecdesmit rubļu.

Padomājiet pats, kas notiktu, ja jūs to visneapdomīgi izstāstītu! Jūsu enerģijas pārpiln laulātā draudzene sāktu skriet uz dažādām instancēm un — nedod dievs! — panāktu, ka firma «Kosmoss» sagādā nepieciešamo zvērādu apstrādes tehnoloģiju, Valsts cenu komiteja no regulē izstrādājumu cenas un augstākstāvošās instances pat atļautu jautājumu par zvērādu apstrādes ceha izveidošanu Latvijas PSR Mednieku biedrības pārzināt!

Rezultātā veikalos parādās izstrādājumi no meža dzīvnieku ādām par pieņemamām cenām mūsu sievas, meitas un mātes tos iegādājas naudu, saprotams, ņemot no ģimenes budžeta. Līdz ar to facu samazinātos mūsu iespējas mēdībās un citās tīri vīrišķās laika pakavēšanās.

Tādēļ klusēsim!

A. ROĶĪTI!

T. SERGIJEV

V. LANDO KUR MĒS ESAM TIKUŠIES?

— Lūdzu, piedodiet, bet jūsu seja man šķiet pazīstama. Kur mēs esam tikušies?

— Neatceros. Bet tikušies esam.

Kā jūs sauc?

— Spuldzeniece.

— Spuldzeniece, Spuldzeniece... Nē, neatceros. Ja jūs būtu Kūciņa, es tūdaļ pateiktu, kur un kad esam tikušies.

— Vai jūs neesat skolotājs?

— Nē, nekādā gadījumā! Es šodien esmu noguris, tāpēc tik slikti izskatos. Stop, atcerējos! Kā jūs sauc?

— Spuldzeniece!

— Jūs strādājat namu pārvaldē, vai ne?

— Nē, skolā.

— Skolā, skolā... Neatceros!

— Uz redzēšanos! Dzīvojiet vesels!

— Acumirkli! Zinu, mēs esam tikušies slimnīcā. Vai jūs esat ārstējies republikāniskajā?

— Esmu.

— Un tomēr slimnīcā mēs nevarējām tikties... Mēs tikāmies poliklīnikā! Kādā rajonā dzīvojat?

— Oktobra.

— Nja... Es dzīvoju Proletāriešu... Bet Oktobra rajonā es strādāju. Droši vien esam tikušies dzērienu veikalā!

— Dzērienu?

— Kā tad! Pa citiem veikaliem staigā mana sieva. Vai meita.

— Jums ir meita? Cik viņai gadu?

— Cik gadu? Nu... Jau liela!

Devītajā klasē mācās. Nē, laikam desmitajā...

— Uzvārds?

— Kam?

— Tātad meita precējusies?

— Lai dies pasarga!

— Kāpēc tad jums dažādi uzvārdi?

— Nav vis dažādi! Es esmu Sietiņš, meita Sietiņa un sieva arī!

— Skaidrs. Labdien, pilsoni Sietiņ!

— Labdien!

— Es esmu klases audzinātāja.

Jūsu meita mācās manā klasē.

— Patiešām? Ļoti patīkami iepazīties.

— Mēs jau esam kādreiz iepazīnušies.

— Vai tas var būt!

— Jā, iepazīnāties vecāku sapulcē.

— Kad tas bija? Šogad uz vecāku sapulci neesmu bijis, pagājušajā gadā arī ne, tāpat aizpagājušajā... Neatceros!

— Pirmajā klasītē, kad atvedāt meitu uz skolu. Neaizmirstiet šogad atnākt uz izlaidumu. Jūsu meita saņems medaļu.

— Patiešām?

— Tā liekas. Uz redzēšanos!

— Uz redzēšanos, uz redzēšanos! Aizgāja... Ek, kā viņu sauca? Pareizi, Kūciņa!

— TĀTAD TU NO DARBA AIZGĀJI AR LEPNI PACeltu GALVU UN VIŅI PALIKA, ASARĀS MIRKdami!

R. ERUSMANIS

PŪCE un CĪRULĪTIS

Kad cilvēki, piemēram, skolotājas, jautāja Ferencam mammai, kāpēc viņa delam izvēlējusies tieši šo vārdu un vai viņai tik dārga bijusi tieši komponista Lista daiļrade, viņa sakautrējās un atteica, fui, nē, ko jūs. Ne skanradis un viņa daiļrade, tikai vārds par sevi. Tuvām draudzenēm viņa atzinās, ka skanradi pat pieminēt nedrīkstētu, Ferencas tētis bija nenormāli greizsirdīgs uz visu un visiem, viņš varētu atļauties būt greizsirdīgs arī uz sen mirušu komponistu.

Ferencs auga godīgs cilvēks un bez muzikālām sliekšmēm.

Ferencam bija viena māsa, bet viņa agri izskrēja tautās. Tā Ferencs vecākiem bija palicis viens un vienīgs. Mamma viņu dikti mīlēja, taču, tālredzīga sieviete būdama, sacīja, kad Ferenciņš precešoties, lai viņš ar sieviņu ejot dzīvot savmā. Viņi, vecāki, negribot būt par iemeslu dela ģimenes izjukšanai. Uz kāzām viņi delam dāvāšot glītu kooperatīvu dzīvokli, plašu un nevienam nevajadzīgo kāzu svinību vietā.

Jums jāpiekrit, ka Ferencam bija progresīvi vecāki. Un, kad nu par to esam vienojušies, tad jāatzīst, ka vainot notikušajā viņus nav nekāda pamata. Acīmredzot tam tā bija jānotiek.

Kas to butu varējis iedomāties tai stundā un tai brīdī, kad Ferencs pirmoreiz pievērsa uzmanību daiļajai Andātei! Viņš vēl nemaz nezina, ka viņai ir tik debešķīgi arhaisks vārds, kā no pašas senatnes dziļajām dzīlēm. Bet, arī to vēl nezina, viņš jūta, ka viņa sirdi kāds liegi saņēmis delnās un šūpo...

Kāpēc — «kāds»? Nevis kāds, bet Andāte. Tas bija burvīgi un salddrebulīgi reize. Ferencs paraudzījās savas sirds nolaupītājā, un viņa pietvika...

Te vairs nebija ko gaidīt. Ferencs gāja Andātei klāt un teica savu vārdu, un viņa, neattapusies no pīrmītējā notvīkuma, nosarka vēl ugunīgāk.

Protams, Ferencs pavadīja Andāti līdz mājām. Protams, Ferencs pēc tam, kad kādu laiku bija pastaigājies ar Andāti zem elkoņa un ieguvīš par savu ideālu nepieciešamās ziņas, izteica domas, ka viņi abi varētu sadēvēt kopā. Andāte paskatījās uz Ferencu no sāniem un viņai nebija ko iebilst.

Ferencs aizveda ideālu rādīt vecākiem. Vecākiem Andāte patika. Mamma priedējās par Andātes aditprasmi un tēvs sacīja: liekoties, ka Andāte būtu no tām jaunavām, kuras augstu vērtē uzticību.

Kad vajadzīgās formalitātes bija nokartotas, tēvs nodeva abiem miluļiņiem jaunā dzīvokļa atslēgas, vecāki novelēja viņiem saulainu sadzīvi un atgriezās savas mājās, kur tagad bija kļuvīši ļoti ērti un drusciņ vienlīgi.

— Ka nu tikai viņiem iet, — mamma sacīja, ritos celdamās un vakaros pēc televizora izslēgšanas.

— Kā iet! Kā var iet, kad tieši laimes klēpi iesēdināti! — tēvs teica.

Sakāmvārds māca dienu slavēt vakara pusē. Sagaidi nu to vakaru! Kad bērni atnāca svētdienas pusdienās, viņi izturējās jauki pieklājīgi un uz jautājumiem atbildēja, viņiem ejot labi. Bet Ferencam bija tāda dobja balss, un Andāte atbildot novērsa skatienu.

— Tur kaut kas nav kārtībā, — mamma vakarā izteica savu saredzīgo noveroju.

— Vai viņi viens otru krāpj? — tēvs jautāja jaunās nojausmās.

— Es nezinu. Andāte man neteica.

— Tad viņš viņu krāpj! — tēvs iesaucās.

Mamma viņu aprāja, tomēr gulēt aizgāja ar bažīgu sirdi, un nakti viņai rādījās tādi vien nelabi sapņi. Un viņa nolēma neinteresēties, varbūt bēdu kauss aiziet secen.

Taču Ferencs atdrāzās pie mammas, jaunas svētdienas negaidījis. Uz mammas mēmo jautājumu viņš tikpat mēmi atmāja ar galvu un pēc tam ieslīga kaut kādā divainā stingumā. Mamma sabijās, bet, iekams viņa paguva sākt iztaujāt, dēls tahtas stūri jau bija cieši aizmīdzis.

Ferencs gulēja ilgi un, cik varēja jaust no viņa dziļajiem elpas vilcieniem, veselīgi. Mamma paslepup paosņāja... nē, pēc alkohola neodās vis... un gaidīja. Kad pavēla vakara stundā Ferencs atvēra acis, viņa uztraukusies jautāja:

— Kas tev kait?

Ferencs žāvājās un blenza mammā. Viņa skatienis, ja neņēma vērā zināmu miegainību, bija tīrs un skaidrs kā bērniņa. Mamma jau grāsījās atviegloti uzelpot, kad Ferencs aplaida skatienu pazīstamajam interjeram un pēkšņi grūti nopūtās. Mātes sirdi tas iegriezta ka ar asu nazi.

— Kas tev kait, manu zelta gabaliņ?

— Viņa mani nobeigs, — zelta gabaliņš paziņoja drūmā balsī un pēc brīža nožāvājās. Viņam nervi nav kārtībā, mammai iesāvēs prātā, žāvāties pēc tādiem vārdiem! Bet viņa bija mīloša māte, tapēc stingri saņēma dela roku un pieprasīja, lai viņš izstāsta visu.

— Mes nesaderam! — Ferencs izdvēsa.

— Laulības dzīvē vajag pielāgoties, — mamma raudzīja dot padomu.

— Nē! — Ferencs drūmi sacīja. — Tas nav iespējams. Viņa bendē nost manu garīgo un fizisko es. Skaties pati, kas no manis palicis pāri!

No mammas rokam izraisījies, viņš traģiski papleta savējās. Mamma uzmēta delam vērtējošu skatienu un teica:

— Tik traki varbūt nemaz nav.

— Tā tu teiksi arī, kad es gulēšu zārkā! — dēls gaudoja.

— Dēlin!

— Viņa neļauj man gulēt, — Ferencs želojās. — Viņa atņēma man manas cilvēka tiesības! Kā var neļaut cilvēkam gulēt!

— Vai viņa spiež tevi strādāt?

— Nē, — Ferencs teica. — Bet viņa laupa man miegu. Manas dārgās miega stundas... Es atnāku mājās, un man gribas pagulēt...

— Jā, jā, — mamma bažīgi piekrita. Pagulēt Ferencam vienmēr bija patīcis.

— Viņa ceļ mani augšā! Viņa saka, iesim tur un tur! Uz kino tikai uz pēdējo seansu! Un, kad mēs pārnākam mājās, viņai vēl jārunā par filmu. Bet es to jau esmu aizmirsis, es esu gulis, un...

— Nav labi būt tādām snažām, — mamma maigi sacīja. — Ja tava sieviņa grib paterzēt ar tevi...

— Manu nāvi viņa grib, — Ferencs palika pie savām baisajām prognozēm. — Kad mums atnāk ciemiņi, viņa ir ar mieru dīnēt līdz ritam...

— Es ceru, tas nenotiek bieži?

— Nē. Bet pēc tam es trīs dienas nevaru izgulēties.

— Jāguļ nakti, nevis dienu, — mamma gribēja rotājīgi iebilst, taču vienīgais dēls pavērs viņa tik drūms, ka viņa tūlīt aplusa. Un Ferencs sūdzējās tālāk. Kad viņš brīvajos rītos ceļoties līdz ar pirmajiem zeltītajiem saules stariem, Andāte tikai bāzot galvu dziļāk

spilvenā, un rīta kafija viņam jāsildot pašam. — Viņa gan vakarā ielej termosā, — Ferencs centās būt maksimāli taisnīgs, bet līdz ritam tā vienalga ir atdzisusi! Un sviestmaize arī apkaltašas.

Mamma klausījās, un viņai bija grūti arī sirdi.

— Kad es diena tikai uz mirkli atlaižos viņa bāž man sērkociņu ausī!

— To jau viņa, dēls, dara jokojo!

— Un kad bungādina būs pušu? — Ferencs nepielaidās.

Andātes greku saraksts bija garš. Tāpēc mamma, vēlāk vedekliņu salikusi, nespēja viņai vērties pretī, kā saulīte starodama. Bet Andāte pati bija nomākusies, un, kad mamma aicināja parunāties, Andāte šim aicinājumam labprāt sekoja. Un vai, ko mamma visu dabūja dzirdēt, un vai, kā viņai tas viss nepatika.

Andāte teica, viņa gan neesot gaidījusi, ka Ferencs būšot tāds gulava. Viņai pilnīgi esot kauns iet ar vīru uz teatri, viņa nemaz nevarot sekot lugas norisei, jo tā vietā viņai jāsekojot Ferencas aizmīģšanas gaitai un istajā brīdī viņam kārtīgi jāiebūknī, jo parasts uzsauciens vien neko nelīdzot, nu, un blaut teātri jau nedrīkstot. Mamma atcerējās, jā, Ferencs starp citu bija želojies, viņam visi sāni esot zili, un viņa teica, to kniebšanu gan vajagot mēģināt maigāk. Andāte atmēta ar roku un turpināja, kā tikai mājās, tā gultā iekšā, un vēl viņa sacīja, ko tas līdzot, ka radi uzdāvinājuši krāsaino televizoru, ja viņai pie tā jākvēnot vienai.

— Bet toties viņš no rītiem agri ceļas augšā, — mamma gribēja aizstāvēt savu lolojumu.

— Hē! — Andāte mazcienīgi atsaucās.

— Vispār, tā ir cūcība, iet gulēt reizē ar vistām un no rīta neļaut man ne stundiņu nosnaust, kad beidzot visa diena brīva!

— Bet tu pamēģini agrāk iet gulēt, — mamma sacīja blāvā balsī. Viņa bija pieredzējusi sievieti, tāpēc jūta — tām gravām un plaisām, kas te atklājas, diez vai būs iespējams viegli tikt pāri.

— Bet lai viņš pasēž kopā ar mani, kā vīram pienākas! — Andāte nepadevās. Viņa tā kā taisījās raudāt, bet tad enerģiski nošņaukājās un sacīja, viņa izeju neredzot.

— Kā tikai jūs tā varējāt, — mamma vaidēja. — Līdz laulībām jums taču tik labi saskanēja... — Viņa jau bija aptvērusi, ka vienā kopīgā būrītī apmetusies puce, ļoti jauka, izskatīga pūcite ar labām manierēm, tomēr pūce un nekas cits, kopā ar cīrulīti, kurš... nu, mēs jau zinām. — Vai tad pirms tam... — viņa aprāvās, tālāko izteikti nespejot. Bet Andāte gan turpināja, un kopā ar šiem vārdiem viņai beidzot izlauzās asaru straume:

— Tā iet, kad cilvēks grib būt oriģināls!

— Es nesaprotu, — mamma atzinās. Un Andāte sacīja, tur visa nelaime, viņi neesot padzīvojuši kopā. Pirms kāzām, proti, viņi gribējuši visu tā... tā... nu, mamma zinot, tā kā viņas jaunības laikos. Un ne velti draudzenes viņu brīdinājušas, tādi eksperimenti ne pie kā laba nenovedīšot.

— Un te nu jūs redzat pati, — viņa nobeidza un sāka enerģiski berzt acis.

Mamma raudzījās Andāte sapīga izpratnē. Un tad viņa lika vedeklai pie sirds, vēl nedrīkstot kapitulēt. Lai Andātiņa lūkojot būt iecietīgāka. Un lai nebāzot Ferencam sērkociņus ausis. Tas tiešam varot novest pie lielas nelaimes.

— Es sērkociņus! — Andāte sašuta. — Es viņu kutināju ar mazitiņu putna spalviņu!

Kad mamma vadīja laukā pa durvim savu sašļukušo vedekli, viņa apsoliņa, viņa nopietni runāšot ar Ferencu.

— Runāriet vien, — Andāte bezcerīgi atmēta ar roku.

Viena palikusi, mamma iedomājās, kāpēc gan Ferencs jau nav tais gados, kad var saņemt pensiju un strādāt par naktssargu. Un kāpēc Andāte... Nē, tur nav ko runāt.

Ko runāt nav. Ir jāizdomā.

Mamma tagad domāja. Netraucēsim viņu!

КНИПРУШ

MOLDĀVU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— UN APBRĪNOJAMĀ KĀRTĀ MANS RADOŠAIS APSĪKUMS IR SAKRITIS AR MANA SIEVAS-
TĒVA AIZIEŠANU NO REDAKTORA AMATA ...

J. KAMINS

PAZUDUSĀ TĒVA ATGRIEŠANĀS.

I. MICU

— ATKAL PIE TEVIS BRAUC KŪMS ...
— TAS IR REVIDENTS. KŪMI AR MAISIEM
NĀK KĀJĀM.

N. MARANDICS

R. DIORDIJEVS

A. MERZIMEV

D. IATANC

KAITĪGAIS PROPĀNTRIOLS

Ilgu laiku ķimikāli bija pārliecināti, ka viņi par propāntriolu zina visu — tas ir bezkrāsains, viskozs šķidrums ar dziednieciskām īpašībām. Ja saspiegā rokas, atliek tās iezīst ar propāntriolu, un vaina drīz sadzīst. Vel ķimikāliem bija zināms, ka minēto substanci sauc arī par glicerīnu.

Diemžēl pēdēja laikā radušās nopietnas aizdomas, ka propāntriols jeb glicerīns ir kaitīgs veselībai. Kāda veidā un kādiem orgāniem tas kaitē, vēl nav noskaidrots, taču drošs paliek drošs — propāntriolu aptiekās iegādāties var ļoti retos gadījumos. Citiem vārdiem, tas kļuvis par lielu deficītu.

Tiktāl viss butu skaidrs. Un tomēr mūsu

ricībā ir neapgājami pierādījumi, ka propāntriols jeb glicerīns veselībai absolūti nav kaitīgs. To pierāda fakts, ka grādīgo dzērienu rūpniecībā propāntriolu bez jebkādam bažām lej pie punšiem un likieriem. Kā redzams, situācija ir augstākā mērā noslēpumaina!

Ģenālākie ķīmijas korifeji šajā sakarībā izteikuši domas, ka propāntriola īpašības atkarājas no vietas, kurā tas atrodas. Ja propāntriols jeb glicerīns nonāk aptiekās, tas kļūst veselībai kaitīgs, bet grādīgo dzērienu darītavās nekas tamlīdzīgs nenotiek.

Lūk, tapēc propāntriola aptiekās trūkst, bet brūzās netrūkst!

UN VISS KĀRTĪBĀ!

Psihologi nūpat atklājuši, ka cilvēka intelekta līmeni absolūti precīzi var noteikt ar vienkārša testa palīdzību. Tātad, ja kādam rodas vēlšanās pārbaudīt, cik viņš ir gudrs un vērigs, viņam atliek atbildēt uz trim ļoti vienkāršiem jautājumiem.

Pirmais: kāpēc taisa lāpstas?

Otrais: kāpēc taisa grābekļus?

Trešais: kāpēc sien slotas?

Ja atbilde skanēs: «Lāpstas taisa tāpēc, lai raktu, grābekļus tāpēc, lai grābtu, un slotas sien, lai slaucītu!», atbildētāja intelekts, saudzīgi izsakoties, nav visai spožs. Jā, lāpstas patiešām taisa, lai raktu, un grābekļus — lai grābtu, bet, kas attiecas uz slotām, tur stāvoklis ir citāds. Slotas nebūt nesien tāpēc, lai slaucītu, bet gan lai ievilkto ķeksīti.

Tiem, kas sacītajam nepiekrīt un grib to apstrīdēt, var pasniegt Inčukalha mežrūpniecības saimniecībā sietu zaru slotu un palūgt, lai skeptiķis ar to mēģina slaucīt. No slaucīšanas nekas neiznāks. Slotā, pirmkārt, bieži vien ir sieta no pārāk resniem zariem, tāpēc ar to var kasiļ, bet slaucīt nemūžam. Otrkārt, slotā ir tik pavirši sasieta, ka arī no kasišanas nekas neiznāks — tā tūlīt izjuks.

Kas attiecas uz ķeksīšu vilkšanu, tad šim uzdevumam slotā atbilst lieliski. Ražošanas plāna iepretim vārdiem «saražot tik un tik slotu» var ievilkāt glītu ķeksīti, un viss kārtībā!

UZMANĪBU — MASU PSIHOZE!

Mediķi nūpat konstatējuši divainu psihozi. Nezin kas palaidis mulķīgas un pilnīgi nepamatotas baumas, it kā tikšot izdots likums par trauku mazgāšanu. Trauki ģimene turpmāk būšot jāmazgā nevis sievietēm, bet vīriem.

Sekas mulķīgajām un pilnīgi nepamatotajām baumām ir ļoti nopietnas — daļa vīriešu ir pārbijušies līdz nesamānai, daļa kļuvuši agresīvi un draud sadauzīt pilnīgi visus traukus, lai tie nebūtu jāmazgā.

Nemot vērā, ka nervu zāles un pārliecināšana pret minēto psihozi nepalīdz, mediķi vienīgo glābiņu saskata virtuves kombainā, kurā būtu trauku mazgājama agregāts. Ja šāds agregāts tiks ražots, vīrieši pamazām

nomierināsies, jo mehanizēta trauku mazgāšana prasa daudz mazāk pūļu un laika.

Pēc mediķu domām virtuves kombainu ar trauku mazgājamo agregātu varētu ražot rūpnīca «Straume». Protams, nav izslēgts, ka «Straumes» speciālisti mēģinās no agregāta ražošanas, vulgari izsakoties, atkratīties, bet tādā gadījumā speciālistiem jāreķinās ar pārbiedēto un agresīvo vīriešu sašutumu.

Neaizmirsīsim, ka vīrietis, kam draud trauku mazgāšana, ir spējīgs uz visu!

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

Viņnedēļ šausmīgi pārbijos. Pārnācis no darba, kā vienmēr ieslēdzu televizoru un sāku noņemties ar mazo Jutiņu. Apvaicājos, kādus nedarbus viņa pa dienu ir izdarījusi.

Sākumā nekā interesanta nebija. Maza plāpāja visadus niekus. Pēkšņi dzirdu:

— Jutiņa ar omīti bija «Bērnu pasaulē!» — un mazā sāka raudāt.

Sākumā nodomāju, ka Jutiņa ir saslimusi. Izmēriju temperatūru. Tā bija normāla.

— Tātad vaina ir citur, — es spriedu.

Nakamajā rītā, atprasījies uz pāris stundām no darba, uz «Bērnu pasauli» aizskrēju pats.

Tur atguvu zaudēto mieru. Piepūšamo gumijas rotaļlietu nodaļā es patiesi ieraudzīju nesmukus bruņurupučus un šausmīgus suņus. Tie bija atbraukuši no talās Doņeckas.

No gumijas brāļiem izskata ziņā neatpalika arī daži plīša dzimtas pārstāvji.

Atcerējies, ka savā laika mūsu pašu ražošanas apvienība «Straume» gatavoja glītas, bērniem piemērotas rotaļlietas, es vaicāju pārdevējai, kur palikuši metāla spainīši un lejkanniņas.

— Spainīšus ražošanu «Straume» pārtrauca septiņdesmitajā gadā, bet no lejkanniņām atkratījās sešdesmit septītajā, —

paskaidroja pārdevēja. — Tagad šo produkciju saņemam no lieliem attālumiem un ierobežotā vairumā. Republikas uzņēmumi par bērnu rotaļlietām domā maz. Kādreiz ražošanas apvienība «Sarkanais kvadrāts» ražoja bērniem rotaļu gumijas bumbas. Tagad tās ievadam no Čuvašijas vai no Rostovas pie Donas. Šī pati «Straume» mums agrāk piegādāja interesantu spēli «Loto». Tagad vairs ne. Līdz septiņdesmitajam gadam ražošanas apvienība «Latvijas bērzs» taisīja nelielas koka ķeras. Ļoti praktiskas. Bērni tās varēja izmantot, palīdzot vecākiem ģimenes dārziņa kopšanā. Nu vairs netaisa. Ražošanas apvienība «Darba spars» ražo smilšu kūku formi «Taurenitis». Diemžēl tajā pat slapjas smiltis neturas iekšā... Vispār, glītu un gaumīgu rotaļlietu bērniem trūkst. Vēl mazāk tiek domāts par pirmsskolas vecuma bērniem. Trūkst stellišu meitenēm prievīšu un jostu aušanai, nav darba riku komplektu zēniem...

No «Bērnu pasaules» es parados mājās ar divējādu noskaņu.

— Mazmeita ir vesela! — es ar atvieglotumu teicu. — Bet ar tiem rotaļlietu ražotājiem gan viss nav kārtībā...

J. JUZEFS

J. KRIVONOSS

ĀMURINŠ

Mainas sākumā atslēdzniekam Kriksītim pazuda āmuriņš. Nolikta āmuriņa, kā par spīti, nebija.

— Atpūties, Kriksīti, uzpīpē. Tūlīt tev rīku dabūsim, — brigadieris nomierināja uztraukto atslēdznieku un devās pie meistara.

— Sīkums! — melstārs sacīja un pacēla telefona klausuli. — Pēc piecām minūtēm āmurs būs rokā!

— Ar āmuru, saki, grūtības! Kaut ko izdomāsim, — ceha priekšnieks atbildēja un piespieda podziņu. — Kaut ko noteikti izdomāsim.

— Sarežģīts jautājums, sarežģīts... Vakar skrūvgrieznis, šo-

dien jau āmurs. Acīmredzot būs jāpārskata ražošanas plāns. Nezaudē cerību, ceha priekšniek! Padomāsim, izgudrosim!

To teicis, galvenais inženieris sāka gudrot. Tad apņēmīgi piecēlās un devās pie direktora.

— Direktora nav. Viņš atrodas sanāksmē, — sekretāre paziņoja. — Būs rīt no rīta.

— Man vajadzētu āmuriņu... Sekretāre paraknājās somiņā. Prasītā darbarīka tur nebija.

Šī iemesla dēļ atslēdznieks Kriksītis līdz maiņas beigām āmuriņu tā arī nedabūja.

Kādā šapavasara maija pēcpusdienā plaši pazīstamais neizdibināmo lietu izmeklētājs Knipsis izskatījās ļoti norūpējies. Kad viņa uzticamais palīgs Knopsis mēģināja uzzināt raižu iemeslu, Knipsis pavēstīja:

— Pazuduši kartupeļi. Rīgas veikalos to vairs nav.

— Vajag lasīt avīzes, draugs! — Knopsis dzīvespriecīgi iesaucās. — Šajā jautājumā izsmelošu paskaidrojumu taču ir sniedzis Valsts Agrorūpnieciskās komitejas nodaļas priekšnieks Vitauts Aleksejevs. Viņš paziņo, ka iedzīvotāji pagājušajā ziemā iegādājušies kartupeļu daudz vairāk nekā parasti. Un tāpēc to pašlaik trūkst. Knipsis domīgi palūkojās uz draugu.

— Vai tu zini, kur tiek uzglabāti rīdzinieku vajadzībām sagādātie kartupeļi? — viņš jautāja.

— Bez šaubām, zinu, — Knopsis moži atbildēja. — Tie glabājas Sadales, pārstrādes un vairumtirdzniecības bāzē Tereškovas ielā.

— Bet vai tu zini, cik kilogramu, nē, tonnu kartupeļu no šīs bāzes pagājušajā ziemā ir pazuduši? Noslēpumainā kārtā, bez pēdām.

— Nu... Daļa neizbēgami sabojājas, izdīgst, sažūst... Dabiskais nobiruma procents.

Knipsis piegāja pie galda un sāka cilāt papīrus.

— Es nerunāju par tiem tonnu simtiem, kas oficiāli ar aktiem norakstīti un aizvesti uz izgāztuvi Tīreļu mežniecībā. Runa ir par kartupeļiem, kuriem noliktavā vajadzēja būt, bet kuru nav. Lūk, izraksti no revīzijas aktiem: «6. sekcijā trūkst 152,6 tonnas kartupeļu par 19 832 rubļiem... 1. sekcijā trūkst 167,5 tonnas par 22 100 rubļiem... 7. sekcijā — 250 tonnas par 32 515 rubļiem...» Nu, ko tu par to teiksi?

— Neticami! — Knopsis papurināja galvu. — Kur tie varētu būt pazuduši?

— Kartupeļi vai rubļi? — Knipsis pārjautāja.

— Gan vieni, gan otri. Nē, tas ir... Atklāti sakot, īsti nezinu, ko teikt.

— Tu nezini, bet bāzes direktore Lilija Boltenkova, tāpat arī sekcijas vadītājs Jurijs Osipovs apgalvo: pie visa vainīgi revidenti! Ja tie nebūtu uzkrītuši kā sniegs uz galvas, nekāda iztrūkuma nebūtu.

— Interesanti gan, — Knopsis spārīgi bilda, — kā var, tēlaini izsakoties, uzburt sešsimt tonnas kartupeļu!

Knipsis paraustīja plecus.

— Tereškovas ielas sakņu bāzē to dara, piemēram, tā. Sanāk kopā sekcijas vadītājs, kāda inženieris, kāds prečzinis un noklabinātāja mašīnas apmēram šādu tekstu:

«Sastādīts akts, ka 7. sekcijā atrodas 11 121 burciņa galda mārutku, kas izgatavoti Tukuma rajona kolhozā «Dzimtene» konservu cehā 1982. gada novembrī. Galda mārutku realizācijas laiks — 30 dienas.»

— Atļauj pavaicāt, — Knopsis draugu pārtrauca, — kad šis akts rakstīts?

— Šā gada sestajā februārī, — Knipsis atteica un nesatricināmi mierā turpināja: — Tātad akts ir sastādīts un bāzes galvenais prečzinis Leizers Feldmanis, speciālists ar astoņu klašu izglītību, uz tā raksta rezolūciju: «(.) Nolemts minēto zaudējumu summu 4114,77 rubļus norakstīt uz bāzes Nr. 1 saimnieciskās darbības rēķina.»

— Kolhozā izaudzē, bāzē sapūdē... — Knopsis nopūtās. — Bet... vai tiem, kas šādas neizdibinātības pieļauj, nekāds sods vai vismaz zaudējumu daļēja atlīdzināšana nav paredzēti?

— Kā ne, — Knipsis pavīpsnāja, — ir paredzēti. Pērnrukas, piemēram, no otrās sekcijas mīklainā kārtā pazuda simt sešpadsmit kilogramu vīnogu. Kā ūdenī iekritušas! Viena vīnogu kilograma cena tobrīd bija rublis divdesmit kapeikas. Kā tu domā, cik par iztrūkumu vajadzēja maksāt sekcijas vadītājam Rafikam Davtjanam?

— Simt trīsdesmit deviņus rubļus un divdesmit kapeikas, — Knopsis, acis nepamirkšķinājis, teica.

— Nekā nebija! — Knipsis pasmaidīja. — Viņš samaksāja divpadsmit kapeikas.

Pēc ilgāka klusuma brīža Knopsis ieminējās:

— Vai zini, kas man ienāca prātā? Ja reiz šajā bāzē materiāli atbildīgās presonas iztrūkumus sedz ar tā-ādām summām, tad nav nekāds brīnums...

— Pilnīgi pareizi! — Knipsis viņu pārtrauca. Un piebilda: — Tādas, lūk, tās lietišas ar kartupeļiem.

Z. PLATAIS

Šveices armija ir vienīgā pasaulē, kas steidzīgu ziņojumu piegādi uztic baložiem. Šveicieši ir pārliecināti, ka uz baložiem vienmēr var palauties. Pašlaik Šveices armijas dienestā ir 40 000 baložu.

Mīlētājiem Venecuēlā par vēstuli piegādi jāmaksā tikai puse no parastās maksas. Šādas vēstules obligāti ir jāievieto rozā aploksnēs. Speciāls kontrol dienests sekos, lai vēstulu saturs atbilstu rozā ietvaram.

Japānas elektrofirma «Toshiba» ir laidusi tirgū televizoru, ko var tā programmēt, ka tas pats izslēdzas un novēl skatītājiem labu nakti. Ja skatītājs nosēžas televizoram pārāk tuvu, skaļrunī atskan balss: «Taupiet savas acis un pavirzieties tālāk!» Ja skaņa ir pārāk skaļa, televizors pamāca: «Neaizmirstiet kaimiņus, pieklusiniet skaņu!» Ja televīzijas aparāts jūt, ka neviens to neskatās, tas skumji nopūšas un saka: «Tagad man ir jāizdzīst!»

Rainas (Bavārijā, VFR) mācītājs Ebermuts Rūdofls ir nodibinājis teoloģisku humora centru, kas apkopos un vispārinās mācītāju gūto pieredzi asprātīgā sprediķošanā, kā arī piešķirs goda doktora grādu teoloģiskajā humorā (Dr. theol. hum. c.).

Pilna mēness laikā Parīzes frizieris Dželanī Maki strādā uz trotuāra frizētavas priekšā. Viņš apgalvo, ka mēness gaismā labvēlīgi ietekmē matu augšanu, kā arī novērš blaugznu rašanos. Lai gan matu griešana uz ielas maksā dārgāk nekā frizētavā, frizieris par klientu trūkumu nevar sūdzēties.

Omanas sultanātā ir pieņemti noteikumi, kas nosaka, ka autovadītājiem savas mašīnas ir jāuztur tīras. Ja autoinspekcija pieķer autovadītāju pirmo reizi šo noteikumu pārkāpumā, vainīgais tiek sodīts ar 100 riāliem, ja otru reizi, tad soda nauda jau sastāda 300 riālus un piedevām vēl jānosēž 6 mēneši cietumā.

Kā ziņo VFR avīze «Süddeutsche Zeitung», amerikānis Kens Makevojs slimo ar neizārstējamu smadzeņu slimību. Ārsti saka, ka viņa dienas ir skaitītas. Taču slimnieks ne-

zaudē interesi par pasaules lietām. Pret 20 dolāru lielu atlīdzību viņš ir gatavs pēc uzdots adreses nogādāt viņā saulē jebkuru vēstījumu.

Loustoftas pilsētas (Anglijā) municipalitāte nolēma daļu pludmales nodot nūdistu rīcībā. Diemžēl spēkā joprojām ir likums, kas aizliedz kaļķpeldes. Pilsētas municipalitāte leikšlietu ministrijai iesniedza lūgumu šo likumu atcelt, taču saņēma noraidošu atbildi. Tagad nūdisti kaili saulojas, bet, iedami pel-dēt, uzvelk bikses.

Londonā pašlaik modē ir tā sauktie klaidoņu tērpi. Šīs modes radītājs Džons Giljano veido uz audumiem mākslīgus traipus, ielāpus, izrotā apģērbus ar nodriskātu līnu auklu un ielauzītām pogām. Arī šī mode, kas patiesībā nemaz jauna nav, tāpat kā visas citas, prasa upurus, šai gadījumā visai prāvas naudas summas.

Zviedru pretalkohola biedrība ierosinājusi likumprojektu: katram pilsonim, kas nevar atteikties no alkohola lietošanas, jānēsā aizsargķivere, kas pasargās grādīgo dzērienu cienītāja galvu no traumas tajos gadījumos, kad viņš vairs nejutīsies drošs uz kājām.

Apvienoto Nāciju Organizācijas komisija, kas pēta demogrāfijas jautājumus, ir noskaidrojusi, ka pasaulē pašlaik vispopulārākais sievietes vārds ir Anna. Tā saucas 95 miljoni daļā dzimuma pārstāvju.

Gandrīz katrā valstī ir savi aizliegumi dažādiem pasta sūtījumu veidiem. Piemēram, VFR aizliegts pārsūtīt dzīvniekus, Indijas pasta iestādēs nepieņem pārsūtīšanai pupas, bet Šrilankā šis aizliegums attiecas uz saulesbrillēm, krītu un visa veida apsveikumu kartītēm.

— PASAULEI IR JĀLĪDZINĀS MAN, NEVIS OTRĀDI!

TAGAD NĀK RAMBŪRS!

Amerikāņu aktieris, režisors un producents Stīvestrs Stalouns kino vēsture pēdas neatstās. Tātad vulgārā pretpadomju propagandā, kas tagad nākusi modē, viņš ir čempions. Viņa varonis Rambo, aukstasinīgais slepkava, ir kļuvis par simbolu Vašingtonas neoglobalisma doktrīnai, kas tiek realizēta ar iejaukšanos suverēnu valstu iekšējās lietās un bruņotam intervencēm.

Pat Vašingtonas prese asociē Rambo ar pašreizējo administrāciju. Laikraksts «Washington Post» izpratoja ramboisma būtības daudznazīmību. Bet ar to Rambo politisko variāciju tēma nebūt nav izsmelta. Ietekmīgais britu nedēļas izdevums «Economist» sava 24. maija numurā nopatentēja atvasinājumu no ramboisma — Rambūrs. «Ram» no «Rambo», bet «būrs» no būriem — Dienvidāfrikas Republikas baltajiem iedzīvotājiem.

Laikraksta «Economist» jaunvārds ir precīzs no visiem viedokļiem, kā valodniecībā, tā politikā. Rasistu režīma pēdējais uzbrukums mierīgajiem kaimiņiem — Bostvānai, Zimbabvei un Zambijai tika izdarīts pilnīgi pēc neoglobalisma receptēm. Ar viltus ieganstu — cīņu pret teroristiem, t. i., Afrikāņu nacionālo kongresu — Dienvidāfrikas valdība nonāvēja mierīgus iedzīvotājus, sagrāva mierīgus ciemus.

Kā ir nonācīs līdz Rambūram? Laikraksts «New York Times» ir negribīgi atzinis: «Iespējams, ka amerikāņu uzbrukums Lībijai ir iedrošinājis Dienvidāfrikas Republiku.» Bet apartheida režīms savu rīcību paskaidroja viena mierā: «Amerikāņu trieciens Lībijai ir radījis mums vajadzīgo precedentu, un mēs to izmantosim.» To pavēstīja DĀR radioraidījumu un televīzijas kompānija.

Precedents, kā visiem zināms, ir, Vašingtona priekšzīmi ir parādījusi. Tagad atliek minēt, kada būs Rambo nākamā pārvērtība. Bistamā ieroču šķindona Izraelā liek domāt, ka Tuvajos Austrumos kādu dienu var sākt runāt par Rambizu.

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Jauns, kautrīgs puisis vilcienā mēģina uzsākt sarunu ar pretī sēdošo meiču:

- Līdz kurienai braucat, cienītā jaunkundz!
- Līdz Košicai.
- Un ko tur darīsiet!
- Kāpšu ārā.

— Ria no pirmā acu uzmetiena ir iemīlējusies kādā miljonārā.

- Tas ir dīvalni!
- Kāpēc dīvalni!
- Kā viņa no pirmā acu uzmetiena varēja zināt, ka viņš ir miljonārs!

— Kā beidzās filma!

— Kā parasti. Uz ekrāna parādījās uzraksts «Filmas beigas».

— Sakiet, vai jums kaimiņos dzīvo students Džons Džounss!

— Jā, tur dzīvo gan misters Džons Džounss, bet mēs nezīnām, ka viņš ir students. Mēs domājam, ka viņš ir naktssargs.

— Kapteiņa kungs, vai varat man paskaidrot, kāpēc kuģi pa lielākaļ daļai nosaukti sieviešu vārdos!

— Vai jūs zināt, cienījamā, cik tāds kuģis maksā!

Šā numura karikatūru tēmas ir izdomājuši Guntars Bērziņš, Jānis Briģis, Ludmila Bulbina, Ludis Danilāns, Armins Leļģis, Imants Melnītis, Uģis Mežavīks, Igors Palkovs, Edvards Rosmanis, Tamāra Šerģijenko un Andrejs Viļa.

Dežurējošais sinoptiķis.

«Stāršel», Sofija

— Lieta ir tāda, Rasmusen: tas Kungs nebūtu man vēlējies būt tavam priekšniekam, ja viņš patiesi būtu gribējis palielināt tavu algu.

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Labi, es arī stiepu gumiju! Bet atšķirībā no šī slaista es to daru par trim tūkstošiem mēnesī!

«Dikobraz», Prāga

— Uz audekla jāattēlo tas, ko jūti, Ida. Diemžēl pašreizējā momentā es neko nejūtu!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Mūža ieslodzījums! Ap-sveicu, metr, tikai iegaumējiet, ka nākamreiz es ņemšu citu advokātu!

«lci Paris», Parīze

— Nē, es vel neguju, skatos televīziju...

«lci Paris», Parīze

Ģenerālmēģinājums.

«Eulenspiegel», Berlīne

«Rohač», Bratislava

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grun-dulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, Ē. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redak-cijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekre-

Nodots salikšanai 23.06.86. Parakstīts iespiešanai 10.07.86. JT 00212. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,68 izd. I. Matiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 707. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дедзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати. Баласта

Pēc ārkārtēja stāvokļa pasludināšanas Dienvidāfrikas Republikā.
— Spriedīsim tā, Džon: ja tas Kungs liek savam lietum līt pār
taisniem un netaisniem, tad kāpēc lai mēs uzliktu sankcijas misteram
Botam?